

Poustevník na skále svatojanské.

Roman z pobřeží od Emilie Flygaré Carlenové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

"Poznávám z tvého hlasu, jak jsi rozlična pouhou vzpomínkou na to, a přec se chceš připravit o jedinou možnost pro úplné přesvědčení! Neodhaduješ snad do našich pěkných květů, milá Elviro, nýbrž věř mým slovům, nelhou, když ti tvrdím, že jen ty a pouze ty zaměstnáš celou duši mou!"

"Ale jednou jsi mně řekl (jak bych mohla kdy zapomenouti na slova), že jen s ní můžeš být šťasten... Ó, byl bys si ji vyvolil i poslední, kdyby byla na to přistoupla, kdyby... kdyby..."

"Ach, jak se můžeš tím sama trápit, upřímně, ubohé srděčko! Neříkej štěstí dosti velké, než aby musilo být potvrzeno přeznáním, které ostatně můžeš vyčít i beze slov, přiznáním, že mě podruhé pouze čest vyřadila od tebe? A také jsem netajil před Fanny, že kdyby byla chtěla, mohla jsi již tenkrát uskutečnit svou moc nad mou..."

"Řekls to? Ó, Bože, jakým bláhem mne ovívají tato slova!" A Elviro srdce překypovalo hrdivým uspokojením nad tím, že se Fanny konečně dověděla, že ona, Elvira, nemusila by vzít s ní žádný, nýbrž že by byla mohla uloupiti Fanny právo, podruhé ho od sebe odstrčit.

(Elvira nevěděla, že se Georg pokusil vstátně o třetí ucházení.) Toto uspokojení bylo takřka štěstím, kterému Elvira byla ráda, že se mohla jím hájiti před svým svědomím, kdykoliv jí ono připomenulo opravdovou příčinu jejího chování za své návštěvy Georgovy na Helgenasu.

Georg nezapomněl popudu rozehnaného nyní lesk jeho zraků, ale jeho vřocí, mnohoslibný pohled zabobíval se do jejího zraku ve hnal jí krev do tváří.

Mnohá žena Hilda bobužel se stejnou obratností zbraň své kořetnosti, avšak se s tím později svého muže svědila, ale Elvira cítila neobyčejnou nutnost, nebyť v očích manželových lepší nebo horší, než skutečně byla. Vášně byly jejím učitelem: jejich vliv znal ovšem i on, a bylo oběma nevesky blaže, kdyby se ani stín nevolil mezi jejich srdce.

"Tys byla před chvílí velmi vesela — jaká myšlenka nabyla nyní moci ve tvé neklidné hlavě?"

"Ta, milý Georgu, bych se ti vyznala ze svých hříchu. O... nebyla jsem světlá!"

"Jsou li to hříchy lásky," řekl vesele, "a milovala-li někoho jiného než mne, měj se na pozoru — budu velmi přísný!"

Vstal a usedl vedle ní a stáhl ji k sobě...

"Tak, a nyní se zpovídá, malá hříšnice!"

"Nu, ano, avšak není mi to snadné..."

"Dala jsi mně pít nějaký nápoj lásky?"

"Nejeden daly ti pít mé oči..."

"Budíš ti tento hřích odpuštěn, neboť jsem povítě spatřil stejně stejným..."

"Měla jsem nejhrdější úmysly zapomenouti na tebe, ale nedožilo se mi to, ačkoliv jsem věděla, že s sibi věrnost jiné..."

"To ti rovněž odpouštím! Nabyl jsem, myslím, také trochu zkušenosti o tom, co takové úmysly znamenají a děkuji Bohu, že se ti nepodařily, neboť bych v tom případě byl zůstal jistě bez manželky..."

"Když jsi přišel na Helgenasu, nechtila jsem ti dát ukázkou ani stínu své slabosti: měl jsi být přesvědčen, že jsem zapomenula na všechno..."

"Ačkoliv máš toto své rozhodnutí působilo ustavičné soužení, odpouštím ti je, neboť bylo slechetné a tebe důstojné..."

"Ó, nikoliv, nebylo rozhodně! Již prvý večer jsem pozorovala, že tě můj chlad uráží, že dráždí všechny staré dojmy, že oheň plá dosud pod popelem — a byla jsem opravdu tomu ráda..."

"Tento hřích je opravdově lidský, že už proto musím ti jej odpustiti!"

"Jevila jsem dále před tebou chladnost... A bych se ti i já trochu vyzpovídala, musím se ti svěditi, že právě tvé často opětvované a připomínané oprávnění Fannino, a tím chvalozpěvy nad ní do té míry povznesly u mne tvůj význam a povýšily tě v mých očích, že já..."

"Nepovídej už nic, nepohlížej na mne tím nešťavým, důvěrným pohledem... nemenuj ho! Ó, můj Georgu, můj drahý, milovaný..."

Georgu, láska, žárliivost naučily mne tomu všemu. Byla jsem chladná, abych tě tím učinila ohnivějším, hovořila jsem o Fanny tak dlouho, až jsi se unavil, lákala jsem tvé srdce od ní, neboť jsem neměla tolik statečnosti, abych se tebe zlekla, jako se ona zlekla. A nyní, nyní, když všechno víš a já se neodvažuji povznést zrak k tobě, poznávám se smrtelnou úzkostí v srdci, že nepohlížím na mne zamilovaně..."

"Nu, jen vzhleďni a hneď se přesvědčíš o něčem jiném! Neboť i když nemohu proti svému svědomí s tebe snít malý ten hřích, mám nicméně srdce, které je schopno pochopiti celou velikost tvého přiznání. Žena, která se podrobí takové zvědě před svým manželem, je asi pod vlivem silného dojmu myšlenek, které nebyly vždy sněhobílými, ale za to můžeme ryzostí jejího srdce, slechetnosti její duše povždy důvěřovati. Takové přesvědčení, moje drahá Elviro, nabyli jsem z té dávnosti. Vím ostatně, že jsi alespoň poslední večer před odjezdem vážně myšlela svá slova: 'Musíme se rozjeti' — a přec trápila jsi se tělesnými i duševními mukami!"

"Ano, před Bohem se ti zaklínám, že jsem v oně chvíli vážně myšlela s tím obětováním a dokázala jsem to, když jsem druhého dne nepovolila své slabosti viděti se s tebou... Ó, jak jsem se toho rána mučila!"

"A což já? Ale chvála Bohu, že s toho děle přede mnou netajil! Nemysli, miláčku, že vše kol nás je nyní čistší, jasnější a světlejší!"

"Ach, ano — a odpustíš mně zcela, úplně, nepodmíněně?"

"Úplně a zcela, nepodmíněně, neboť vím, že nemůžeš mi přede mnou tajně myšlenky..."

"Nikdy, nikdy... tys mou láskou, mým životem, mým svědomím!"

A nyní byla to Elvira, jež usedla na podušku k nohám Georgovým. Její ruce položily se prosebně na jeho a její pohledy, když vzhledly na něho, vyslovovaly všechnu nesmírnou blaženost, která se hromadila v jejím srdci.

Uvnitř ztichlo a umlko vše.

"Pane kapitáne, ohlašoval kormidelník zvenčí, 'vitr přechází ve výchozí — dostaneme malý náraz!'"

"Dobře... přijdu hned nahoru!"

XVI.

Uprostřed října kotvila brigga po pětimíslné cestě u grafierverského přístaviště.

Když Elvira slyšela jásavé nadšení Georgovo a viděla bílé rasy obličej samotářova, jak se oživují tichou, posvátou radostí, když se sešel syna a dceru k svému srdci, nemohla si odpustiti, že chovala sobecké přání zameziti shledání toto.

Tentokrát chtěla všemožnou něžností prokazovanou otci Georgovu odpýkati onen hřích.

V komůrce Nicoliniině ubytovali se mladí manželé.

Zde, když byl plynou výmluvností popsal život na cestě, vypravoval jim pak Letsler, že toho podzimtu zakusil radost, po které toužil dvacet let: spatřiti Ignelia, svého starého, věrného Ignelia.

A nyní následovalo upřímné vyličitování nevyslovených významných radostných dnů, které ztrávil nejen Ignelius, nýbrž i druhý přítel ubohého psance, vojenský kapitán na Svatojanské skále.

"A jsem jista," poznamenala Elvira s blaženým a upřímným úsměvem, "že nepřišli sem úplně bezúčelně? Teta Rezie odešla k věčnému odpočinku a na Helgenasu očekávají čtyři srdce páte!"

"Ach, otče!" zvolal Georg, "mělo by se mně ještě i tobo neobyčejného štěstí dostati, že bys..."

"Ne, milý synu, nemysli, že by to bylo štěstí... Netoužím už po tom opět spatřiti Helgenasu: jeho starobylé zdi vyvolaly by ve mně příliš trpké vzpomínky. Zde jsem šťasten, zde se modlím dnem i nocí o vaše blaho, a když už jsem okusil dávnou vynuženého štěstí, že jsem se spatřil se starým služebníkem, a že vás, milé děti, vidím ve svém domově spojené a šťastné, tu mne nemůže už nic odsud vyličit."

"Ach, otče!" zvolal Georg, "mělo by se mně ještě i tobo neobyčejného štěstí dostati, že bys..."

"Ne, milý synu, nemysli, že by to bylo štěstí... Netoužím už po tom opět spatřiti Helgenasu: jeho starobylé zdi vyvolaly by ve mně příliš trpké vzpomínky. Zde jsem šťasten, zde se modlím dnem i nocí o vaše blaho, a když už jsem okusil dávnou vynuženého štěstí, že jsem se spatřil se starým služebníkem, a že vás, milé děti, vidím ve svém domově spojené a šťastné, tu mne nemůže už nic odsud vyličit."

"Ach, otče!" zvolal Georg, "mělo by se mně ještě i tobo neobyčejného štěstí dostati, že bys..."

"Ne, milý synu, nemysli, že by to bylo štěstí... Netoužím už po tom opět spatřiti Helgenasu: jeho starobylé zdi vyvolaly by ve mně příliš trpké vzpomínky. Zde jsem šťasten, zde se modlím dnem i nocí o vaše blaho, a když už jsem okusil dávnou vynuženého štěstí, že jsem se spatřil se starým služebníkem, a že vás, milé děti, vidím ve svém domově spojené a šťastné, tu mne nemůže už nic odsud vyličit."

"Ach, otče!" zvolal Georg, "mělo by se mně ještě i tobo neobyčejného štěstí dostati, že bys..."

"Ne, milý synu, nemysli, že by to bylo štěstí... Netoužím už po tom opět spatřiti Helgenasu: jeho starobylé zdi vyvolaly by ve mně příliš trpké vzpomínky. Zde jsem šťasten, zde se modlím dnem i nocí o vaše blaho, a když už jsem okusil dávnou vynuženého štěstí, že jsem se spatřil se starým služebníkem, a že vás, milé děti, vidím ve svém domově spojené a šťastné, tu mne nemůže už nic odsud vyličit."

"Ach, otče!" zvolal Georg, "mělo by se mně ještě i tobo neobyčejného štěstí dostati, že bys..."

psaní a ještě přítelkyni, která se mi nikdy neodcizí: svou druhou dceru."

"Ano, byl jsem přesvědčen," řekl Georg s upřímným pohledem, "že jsi žádná poměry nezmění!"

"Máš pravdu... A nyní dař se obchodu na Strandu zase velmi dobře, třeba v rozměrech mužských. Fanny je velmi přítulivá, velmi činná, že ji nelze s dostatek vyačlovati."

"Chvála Bohu!" poznamenala Elvira červenajíc se. "Bývala jsem někdy plna strachu..."

"Bud' pro ni beze strachu, slechetná dcerol! Ona se houosí duší, která se v nezdaru nejlépe vyvíjí. Její klidná, jasná mysl nesebe se s uštrajícím zárukem: také není na ni viděti, že by se nějakým takovým zárukem trápila."

Těče lze rozhodnouti, pronesli to Letsler, aby upokojil vyzvání Georgovo a Elvirino, aneb aby přiznal Fanny, žeho skutečně zaslouhovala.

Elvira, cítíc tím velké odlehčení, zvolala beze všeho urážení: "Nezajedeme tam zítra, Georgu?"

"Zítra... ano... bude-li hezké počasí!" odpověděl jí dosti váhavě.

"A proč by nebylo hezké? Jistě bude hezké!" Do očí Elviriných naskočil záblesk neklidu.

Georg chopil se její ruky a pohledl jí do očí. "Pojedeme!"

"A pozítří pozveme Holmerna, aby pojedl s námi ve společnosti otcově oběd na lodi?"

Letsler nesouhlasil, aniž se protivil tomu návrhu.

Rozuměl velmi dobře Elvirinu neklidu a upokojivému pohledu Georgovu, jako rozuměl jeho jemoocitnému zdřáhání tak náhle a nepřipravené překvapiti Fanny, ale společně úplně na sílu Fanninu, na její ženské sebevědomí, a doufal od Boha, že bude nyní dokázáno, že Georg je muž, na jehož pevné a povité lásce může manželka jistě budovati štěstí svého života...

"Nicméně kdybych byl na místě Georgově," pomyslel si Letsler, "nemohl bych nikdy ze slabosti k manželce uraziti ženu, o kterou jsem se kdysi ucházel, abych jí totiž zval na loď, kterou viděti bude pro ni za takových poměrů velmi trapno!" A s potěšením připomenul si, že vlastně Georg na to neodpověděl.

Později zahledl Georg do komůrky Nissovy a zmínil se tam, že by rád s manželkou zítřejšího dne navštívil patrona Holmerna.

Jaksi nahodile se otázal: "Je zvědá nyní často posel mezi Grafery a Strandem?"

Nisse při své chytrosti a znalosti dřívějších poměrů hned si pomyslel: "Již chápu, proč se mne na tohle ptá!" A odpověděl mu hlasitě: "Chystám se sám odlehnoute na Strand v záležitostech malého obchodu..."

A Nissovo bylo, jakoby byl vyhrál sázkou, když uvážil, že mladá paní neuvídí slečnu Fanny tak sklíčenou, jak snad očekává.

Když mladý pár večer osamotněl, tekla Elvira, stojíc rukou v ruce s Georgem u okna a pohledíc na hvězdy, které se mile tptily ve tmavé podzimní obloze: "Nevím, miláčku, jestli jsem tě neurazila svým návrhem pozvati Holmerna na briggu — vždyť jsi mně neodpověděl!"

"Neodpověděl jsem proto, že jsem tě nechtil v přítomnosti otcově uraziti odmlatím, a mimo to měl jsem za to, že až lépe tento návrh promyslíš, zamítneš jej sama..."

"A proč bych jej zamítala?" ptala se s lehkým chvěním v hlavě.

"Proč... to ti zodpoví tvůj jemný posudek jistě, než bych ti mohl vysvětliti já..."

"Nikoliv, ten mně to nezodpoví!"

"Ó, Elviro, nyní nejsi zcela upřímná... Než, dovol, bych ti dal otázku, kterou mám, prosím tě, upřímně zodpověz: Pro čí potěšení přeješ si pozvati Fanny na loď? Pro její jistě ne, neboť kdybyš se na okamžik vymyslela do bystavení Fannina, nepokládala bys, myslím, takové pozvání za přejmenné. Ani pro mě potěšení, neboť ačkoliv moje láska úplně nehasla, má nicméně žena, kterou jsem kdysi miloval, nárok alespoň na mou úctu: může totiž žádati, abych jí neurážel. Zbývá tedy pouze jediný případ..."

"A tento případ nemohu a také nechci popírat," odpověděla Elvira, jejíž tvář se zaplávila a holovala jediným obnem. "Upřímně řečeno, není to pro mě potěšení, nýbrž spíše pro můj klid, poněvadž bych tebe a ji velmi ráda viděla pospola na lodi. Dobrý, když Georgu, neseš mně to odepřiti! Tvá slova, tvoje vřelé se jí zastání vzbudily již v mém nitru neblahé dojmy — že mně to neodpovědí?"

"Ano, odepral!" řekl Georg a též na jeho tváři vzplanula ohnivější barva.

Miloval svou manželku takřka šíleně, avšak nemohl se proto vzdáti svého rozmaru, své povahy, Elvirina pochybnost byla urážlivá, proto pokládal za záležitost cti

nepovoliti. — Mimo to byla to jeho povinnost, kterou byl dlužen Fanny.

Za rozhodnými slovy Georgovými, kteráž nebyla pronesena s jeho bývalou prudkostí, avšak plet se hlasem nasvědčujícím, že to mluví vážně, následovalo po několik okamžiků mlčení.

Elvira změnila barvu v obličej, který byl nyní bílý jako pění hřbetu vlny, a v jejím nitru bouřily se vlny, které její neklidná mysl nebyla s to a neodvažila se přemáhati.

Kychlým cuknutím vytrhla ruku z jeho. Jak bylo patrné, přemáhala se do krajnosti, doufajíc, že on odvolá svá slova, a když se to nestalo, klela na pohovku, pokrývala tvář dláněmi a povolila úplně hrnoucímu se proudu slz.

Viděl-li muž jemnějších citů milovanou ženu poprvé plakat, nevydržel to, aby se hned nepokusil osušiti tyto slzy.

Takový byl nyní poměr u Georga, ačkoliv v tomto okamžiku nebyl s to si zapřít, že slzy Elviriny neplynou tentokrát ze slechetného pramene. Ale nicméně odvážil se po oněch láskyplných řečech pronesených před několika měsíci v kajutě onoho večera, kdy Elvira se tak upřímně přiznávala, doufati něco jiného.

"Drahá Elviro," prosil něžně, "přijď zase ke mně a tvé upřímné srdce jistě schválí můj návrh, daleko jsouc toho jej odsouditi!"

"Ó, nikoliv, nikdy už neuvídíš u mne klidu, i kdybyš v tomto případě povolil! Co si mám mysleti... můžeš se s ní viděti na Strandu, avšak neodvažuj se vydati její jméno práve na té brizze, na kterou měla kdysi věřit naději než já, že bude žiti po tvém boku. Zde, zde by to bylo mnohem nebezpečnější! A právě v tom okamžiku, co se hrozí nebezpečí, zároveň je uznáváš?"

"Elviro, volám Boha za svědka, že tvoje žárliivost tě nejen omamuje, nýbrž brozí tě urážli! Což mám právo na útraty slušného Fannina náhledu o mě cti a šetrnosti zajistit si tvůj klid — a zde se ani nejedná o nějaký klid, nýbrž pouze o tvůj rozmar, úplně těbe nedostojný..."

"Což jsem to nevěděla: uznáváš tedy, že její slušný náhled je ti mnohem cennější než můj! Georgu, Georgu, jak mně to můžeš říci? Ničím mne takovou upřímností! A přec, kdybyš něco přeše mnou tajil... bůžku mé duše, můj slechetný, zbožňovaný manžel, neskrývej přede mnou ničem... ani jediného citu..."

Elvira nedokončila této věty. "... nepodezřívala nás, že to není upřímně méno?" zašlepal Georg pohledem kárávým pohledem. "... A co odpověděla?"

"Ptala se, je-li to mým vlastním a upřímným přáním, a když jsem na obě tyto otázky odpověděla, že ano, pronesla bez rozpakování: 'Tak tedy přijdu...'"

Když Georg pozdě v večer zajel na briggu, aby tam dal kuchaři několik rozkazů pro příští oběd, seděla Elvira ve svém tchánem na malé, stulové pohovce v komůrce Nicoliniině.

"Nuže, milená dceru, byla jsi spokojena s dnešní svou návštěvou?"

"Nad věš očekávám!"

Elvira sklonila rozpalenou tvář na prsa Letslerova a zašleptala tomuto s dětskou důvěrností, že její žárliivá nedůvěra nezastavovala takového štěstí.

"Před otcem svého Georga mohu se přiznati, co přiznati před samým nemám odvahu, že mně mnoho schází, abych se jí vyrovnala: ona je rejen hezká, nýbrž též umírněná, laskava a ke všemu statná a rozhodná. Rozhodná a statná jsem ovšem i já, avšak to mně bez mírnosti a laskavosti mnoho neprospěje..."

"I prospěje, milé dítě, neboť když jsi poznala a pochopila vlastnosti, kterých si on tolik vřel v Fanny, jsem přesvědčen, že se přičiníš, abys si jich získala. A čím neomezenější budeš mu projevovati svou důvěru, tím jistější ho u upoutáš na vždycky. Já, jenž velmi dobře znám jeho povahu, mohu ti to s jistotou předpověděti... Ostatně, když tě první shledání nic neznamenalo (a to jsem okamžitě poznal z jeho přímého pohledu), můžeš být úplně klidná!"

"Ale pověz mně, otče, jak by byla taková síla, jako u ní, možná, kdyby ho opravdu milovala? Vždyť musí být rozhodně žárliiva, a přec nepozorovala jsem nijaké přetvářky v řeči, kterou ke mně promluvil..."

"Ano, taková síla je možná a jistě u ní existuje, ale ona se vyznamenává mimo to opravdovou bobohabostí, opravdovou láskou ke všem lidem: tot' jsou její pomoci..."

"Ani to nemohu pochopiti... Kdybych byla sebe bobohabnější, zabývala bych zlostí a zárukem, kdyby mne navštívil s ní jako s manželkou..."

"Nerouzníš svým citům, své důstojnosti, milé dítě!"

jejho nitra... Podávala ruku jim oběma. "Jak jsem vám povděčna, že jste přišli na Strand; otec není doma: budu mu vypravovati o své radosti..."

"Ach, Fanny, moje hodná, milá Fanny," Georg tiskl malou bílou ručku ke svým rtům jednou, dvakrát, zrovna před zraky manželčinými. "Ach, Fanny, kdybych věděla, jak jsem šťasten!"

Bylo božím požehnáním, že tato poslední slova proklouzla z úst Georgových tak lehce jako z jeho srdce. Přispěly mnoho k podivnému uklidnění Elviry a přiměly tuto, aby vzhleďla s neobyčejnou něžností na Fanny.

A ani jednou po tu dobu, co návštěva trvala, neozvalo se něco nevhodného z rozmluvy: nebylo pozorovati neklidu ani zaraženosti u Georga nebo u Fanny.

Jeich děství, jejich prvního mládí bylo několikrát zmíněno, a pirog, který dosud visel se stropu, připomínal jim mnohou veselou a blaženou chvíli, ale vše při padalo jim tak přirozeno, jako kdyby mezi nimi neexistovalo nikdy nic jiného než dětské přátelství...

Na zpáteční cestě k Svatojanské skále zašleptala Elvira Georgovi tisknouc jeho ruku: "Víš co, milý Georgu, u Fanny nebylo za jisté nikdy mocnějšího citu — jinak, věř mně, nemohla by býti dnes taková..."

"Oh, ano, byl dosti mocný, avšak byl při tom klidný a čistý. Nuže, důvěřuj mě nyní, milá Elviro, úplně! Zahleďla jsi snad záblesk lásky, které jsi se obávala?"

"Oh, nikoliv, jsem úplně přesvědčena! Ty, kterýž se vyznamenáváš prudkými city, nebyl bys je mohl přemáhati... Byla jsem ovšem nejednou trochu překvapena, když jsi jí tak ohnivě líbal ruku, avšak hned jsem se ujasnila, že to nic neznamena, když to činíš v mé přítomnosti — jeť pro nás přílihným štěstím, že jsme přišli sem... Ale, můj Georgu, snad by zítra stačilo, kdybys jí polbil ruku jen jednou..."

"Zítra — tys jí skutečně pozvala? Z tvých veselých, důvěřivých pohledů soudím jsem, že jsi astoupila od svého úmyslu..."

"Měla jsem věru ustoupiti, ale když jsi šel k mstku připraviti činu, vyklouzla mé slova se rtů než jsem si je mohla dobře rozmysleti. Nebude-li však chtít, může nám to odmlatiti! A ujist'uji tě, že jsem jí srdečně prosila, aby ne..."

Elvira nedokončila této věty. "... nepodezřívala nás, že to není upřímně méno?" zašlepal Georg pohledem kárávým pohledem. "... A co odpověděla?"

"Ptala se, je-li to mým vlastním a upřímným přáním, a když jsem na obě tyto otázky odpověděla, že ano, pronesla bez rozpakování: 'Tak tedy přijdu...'"

Když Georg pozdě v večer zajel na briggu, aby tam dal kuchaři několik rozkazů pro příští oběd, seděla Elvira ve svém tchánem na malé, stulové pohovce v komůrce Nicoliniině.

"Nuže, milená dceru, byla jsi spokojena s dnešní svou návštěvou?"

"Nad věš očekávám!"

Elvira sklonila rozpalenou tvář na prsa Letslerova a zašleptala tomuto s dětskou důvěrností, že její žárliivá nedůvěra nezastavovala takového štěstí.

"Před otcem svého Georga mohu se přiznati, co přiznati před samým nemám odvahu, že mně mnoho schází, abych se jí vyrovnala: ona je rejen hezká, nýbrž též umírněná, laskava a ke všemu statná a rozhodná. Rozhodná a statná jsem ovšem i já, avšak to mně bez mírnosti a laskavosti mnoho neprospěje..."

"I prospěje, milé dítě, neboť když jsi poznala a pochopila vlastnosti, kterých si on tolik vřel v Fanny, jsem přesvědčen, že se přičiníš, abys si jich získala. A čím neomezenější budeš mu projevovati svou důvěru, tím jistější ho u upoutáš na vždycky. Já, jenž velmi dobře znám jeho povahu, mohu ti to s jistotou předpověděti... Ostatně, když tě první shledání nic neznamenalo (a to jsem okamžitě poznal z jeho přímého pohledu), můžeš být úplně klidná!"

"Ale pověz mně, otče, jak by byla taková síla, jako u ní, možná, kdyby ho opravdu milovala? Vždyť musí být rozhodně žárliiva, a přec nepozorovala jsem nijaké přetvářky v řeči, kterou ke mně promluvil..."

"Ano, taková síla je možná a jistě u ní existuje, ale ona se vyznamenává mimo to opravdovou bobohabostí, opravdovou láskou ke všem lidem: tot' jsou její pomoci..."

"Ani to nemohu pochopiti... Kdybych byla sebe bobohabnější, zabývala bych zlostí a zárukem, kdyby mne navštívil s ní jako s manželkou..."

"Nerouzníš svým citům, své důstojnosti, milé dítě!"

Start Right

No matter whether you're going east or west, southeast or northwest, you can start—and start right—from the Burlington station.

Chicago and East, Denver and West, Kansas City and South, St. Louis and Southeast, Montana and Northwest.

Burlington Route

Tickets, 1502 Farnam St.

Station Porter.

První český hudební závod.....

Veškeré dechové a smyčcové nástroje a všechny příslušnosti k nim.....

Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje. České tahací harmoniky. Cenníky zaslán zdarma.

Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce Králové, hotovitelé světových hudebních nástrojů.

Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

FAUST nejriznější PIVO V TRHU

... čepuje zovívali náš hostinský... ..

John Ondraček v Národní Síni.

O chutný zákusek není u Johna nikdy nouze. Kromě výtečného st. louském masem oslazené váš též vřobnými víny a likéry a jemnými doutnký. Navštivte jej a podruhé jím nepřejdete.

Vkusné Hostinec Metzův řízný ležák stále na cepu. Výtečná vína, jemné likéry a vonné doutnky.

Anton Linnemann O přízeň krajanů žádá. Tel. L. 2727 Anton Linnemann.

roh 136 a Doreak ul.

STORZ BREWING COMPANY

—VYRÁBÍ—

v sudech i lahvič a po celém západě rozosílá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.

Velkoobchodníci a Importéři

LIHOVIN A LIK